

Arrest

nr. 84 400 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 13 april 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 26 juli 2011, bij arrest nr. 65 111 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 31 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 20 februari

2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 augustus 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 maart 2012 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 29 februari 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 maart 2012 heeft de arts-adviseur een medisch advies gegeven. Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 februari 2012 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing die wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

K.A., K.M. (...)

Geboren te P. (...) op (...)

Nationaliteit: Afghanistan

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 13.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.03.2012 en per post ter kennis gebracht op 07.03.2012, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

Gelieve bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers raadsman betoogt ter terechtzitting dat in de nota met opmerkingen ingediend door de verwerende partij wordt geciteerd uit een Franstalig arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zonder dit citaat van een vertaling in het Nederlands te voorzien. Verzoekers raadsman vraagt om de nota met opmerkingen uit de debatten te weren.

2.2. Verweerders raadsvrouw repliceert ter terechtzitting dat geenszins de volledige nota uit de debatten kan worden geweerd doch hoogstens de Franstalige citaten.

2.3. Waar verzoekers raadsman vraagt om de nota uit de debatten te weren, dient te worden gewezen op artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn.”

Artikel 39/59 voorziet aldus in de mogelijkheid om de nota uit de debatten te weren, doch enkel in het geval de nota laattijdig werd ingediend, wat *in casu* niet het geval is.

Evenwel dient te worden gewezen op artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“Nietig is ieder verzoekschrift dat en iedere memorie die door een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij aan de Raad is gericht in een andere taal dan die haar bij die wetgeving is opgelegd.

De nietigheid wordt ambtshalve uitgesproken.

De nietige akte stuit echter de termijnen van de verjaring en van de procedure; deze termijnen lopen niet gedurende de instantie.”

Inzoverre verzoekers raadsman aldus de nietigheid van de nota met opmerkingen zou vragen, met toepassing van artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekers annulatieberoep op de Nederlandse taalrol werd geplaast en dat verwerende partij onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken en in huidige procedure de Nederlandse taal dient te hanteren. De Raad stelt vast dat de nota met opmerkingen in het Nederlands werd opgesteld, in zonderheid de nadere opgaaf van de zaak, de uiteenzetting van de feiten, de uiteenzetting betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing en het grootste deel van de repliek op verzoekers enig middel. Verzoekers raadsman merkt terecht op dat verweerder citeert uit het Franstalig arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, N. vs. Het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855. Er dient op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een internationaal rechtscollege is, waarbij er geen officiële Nederlandse vertaling werd opgesteld van bovenvermeld arrest. Tevens dient te worden vastgesteld dat het Frans een taal is waarvan, gelet op de specifieke Belgische context, kan worden gesteld dat minstens de passieve kennis mag worden verondersteld. Hoewel dit misschien niet kan worden verwacht van verzoeker zelf, dan toch minstens van zijn advocaat die middelbare en hogere studies heeft gevolgd, tijdens dewelke hij een afdoende kennis van de Franse taal heeft kunnen verwerven teneinde deze citaten te kunnen begrijpen. De loutere omstandigheid dat verweerder citeert uit in het Frans gestelde teksten om zijn argumentatie, die in het Nederlands werd opgesteld, te illustreren, kan geen grond op leveren om de nota nietig te verklaren.

Het verzoek om de nota met opmerkingen uit de debatten te weren, dan wel nietig te verklaren, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Volledig ten onrechte neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing waarbij het verzoekschrift conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Dat de arts van verzoeker stelt, omtrent de medische toestand van verzoeker:

“Aard: Post-traumatische stress stoornis en depressieve stoornis

Ernst: Ernstig”

Omtrent de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling, stelt verzoekers arts:

“Meer dan 5 jaar”.

Op de vraag wat de gevolgen en mogelijke complicaties zouden zijn indien de behandeling wordt stopgezet, antwoordt verzoekers arts:

“psychische decompensatie en/of suïcide”.

Omtrent de evolutie en prognose van de aandoeningen van verzoeker, stelt verzoekers arts:

“weinig evolutie tot op heden. Sombere prognose”.

Dat evenwel de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt:

“kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene”.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in de bestreden beslissing hierop volgend stelt:

“Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

En dit terwijl verzoekers arts duidelijk heeft gesteld dat, ingeval van een stopzetting van de behandeling, dat de gevolgen en mogelijke complicaties zijn:

“psychische decompensatie en/of suicide.”

Dat deze beslissing niet alleen onredelijk is, en een manifeste schending uitmaakt van het beginsel van zorgvuldigheid en van de motiveringsverplichting, zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, doch daarenboven is deze beslissing manifest in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van art 3 EVRM.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker;

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 3, noot LAMBRECHTS, W.)’

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Verweerder repliceert het volgende:

“De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting(cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoeker ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoeker heeft voorgelegd bij zijn aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest van zijn arts heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat zijn aanvraag zomaar onontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is

In het medisch advies van 13.03.2012 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van de ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven aandoeningen posttraumatische stress-stoornis en depressieve stoornis) houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf Of in het Rijk op grond van voornoemd Artikel”.

Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter §3, 40 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker, die niet eens ingaat op de concrete inhoud van het advies van de arts-adviseur (advies dat hem samen met de beslissing werd ter kennis gebracht), kan niet dienstig anders voorhouden.

Tot slot kan ook de aangevoerde (doch niet ander uitgewerkte) schending van artikel 3 EVRM niet worden aangenomen. De arts-adviseur verwijst in zijn advies geheel terecht naar de vaste rechtspraak van het EHRM a ‘de graad van de ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte’, hetgeen in casu niet het geval is.

Voor zoveel als nodig laat verwerende partij gelden dat, en dit ook volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m. RvV nr. 74.125 dd. 27.01.2012, nr. 73.999 dd. 27.01.2012, nr. 73.031 en nr. 73.890 dd. 24.01.2012, nr. 73.906 dd.

25.01.2012), uit de bewoordingen van het artikel 9ter zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding, duidelijk blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:

(...)

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (‘a very exceptional case’), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest 11 vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

“(…)

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende part j1 kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest N vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemde wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog uit het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 (onder “2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement

malades > vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

(...)

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen.

In het recente arrest YOH-EKALE MWANJE c. BELGIË van 20.12.2011 heeft het Europees Hof deze principes trouwens andermaal bevestigd (zie de overwegingen onder § 82- 85).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3 Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel hebben de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris om advies heeft gevraagd op 12 maart 2012 aan de arts-adviseur betreffende de ziekte en het kennelijk al dan niet beantwoorden aan het begrip ‘ziekte’ zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het medisch advies van 13 maart 2012 van de arts-adviseur blijkt vervolgens dat de beschreven ziekte in het medisch attest kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist derhalve de aanvraag onontvankelijk te verklaren, nu de ziekte, blijkens het advies van de arts-adviseur, niet beantwoordt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoeker is het met deze motivering niet eens. Hij verwijst naar het medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een post-traumatische stressstoornis en een depressieve stoornis. Zijn arts bevestigt dat het gaat om een ernstige aandoening. Verzoeker betoogt dat depressie en post traumatische stressstoornis wel degelijk een levensbedreigende ziekte is, nu zijn arts attesteerde dat ingeval van een stopzetting van de behandeling de mogelijke gevolgen en complicaties “*psychische decompensatie en/of suicide*” zijn.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de ziekte, zoals beschreven in het voorgelegd medisch attest *“niet toelaat te concluderen dat deze ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene”*. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, beperkt de arts-adviseur zich niet tot deze stelling doch vervolgt hij dat *“volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte”*. De arts-adviseur oordeelt vervolgens dat *“de beschreven aandoeningen (post traumatische stress stoornis en depressieve stoornis) (...) geen directe bedreiging in(houden) voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.”*

De Raad merkt op dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet spreekt van een in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan *“een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*; dat uit deze bepaling blijkt dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling en er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In de memorie van toelichting betreffende het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (*Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 51, n/ 2478/001) waarbij artikel 9ter wordt ingevoegd, wordt gesteld dat het onderzoek gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd *“binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* en dat *“de appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verstrekt aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag”*.

De arts-adviseur stelt in zijn advies vast dat de ziekte van betrokkene geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene, conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat de aandoening levensbedreigend dient te zijn door de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte alvorens de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM in het gedrang komt. Met het argument dat bij een eventuele stopzetting van de behandeling zijn gezondheidstoestand kritiek zou kunnen worden gelet op de mogelijke gevolgen, met name *“psychische decompensatie en/of suicide”*, weerlegt verzoeker het advies van de arts-adviseur die oordeelt dat de ziekte *“geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene, nu zijn gezondheidstoestand niet kritiek is”* niet. In de mate verzoeker betoogt dat hij het niet eens is met de beoordeling van de arts-adviseur die oordeelt dat de ziekte geen directe bedreiging zou inhouden voor het leven van betrokkene, merkt de Raad op dat verzoeker om een ‘herbeoordeling’ vraagt van de ziekte, die hem evenwel niet toekomt. De Raad kan in het raam van de annulatieprocedure zich niet in de plaats stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoeker toont niet aan dat zijn dossier niet werd onderzocht en beoordeeld rekening houdende met zijn ziekte, nu de arts-adviseur op vraag van de gemachtigde van de staatssecretaris, duidelijk een advies heeft verstrekt op grond van de door verzoeker bijgebrachte gegevens.

Verzoeker maakt met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN